

## Arrest

**nr. 53 053 van 14 december 2010**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

### **DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2010 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 9 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoeker, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, dient op 3 april 2006 een asielaanvraag in die resulteert in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2006 met kennisgeving op 27 juni 2006.

Zijn aanvraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus wordt op 6 december 2006 zonder voorwerp verklaard.

Op 23 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze wordt aangevuld bij brief van 13 augustus 2010.

Op 18 augustus verklaart de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

*“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die via de gemeente Wevelgem op datum van*

*26.11.2009 werd ingediend en de aanvulling die op datum van 13.08.2010 werd ingediend door :*

*(C., A. M.) (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Reden(en):*

*Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder veroemde instructie, te blijven toepassen.*

*Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 25.09.2009 bij de werkgever Libel Continental BVBA voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1358,78 euro bruto per maand. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 42 jaar oud; 09.12.1968) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.*

*Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, goed geïntegreerd is opleidingen gevolgd heeft in schilderen, houtbewerking, water- en afvoerleidingen en als buitenschrijnwerker, cursussen Nederlands heeft gevolgd, getuigenverklaringen voorlegt, een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd en een arbeidscontract voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.*

*Betrokkene haalt aan dat hij zijn land van herkomst moest ontvluchten. Hierbij dient opgemerkt te worden dat hij geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zijn land van herkomst diende te ontvluchten volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

*Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet en vormt geen grond voor regularisatie.*

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 03.04.2006 werd afgesloten op 27.06.2006 met de beslissing 'weigering van verblijf' door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Op 10.04.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem rechtstreeks kennisgegeven. Betrokkene diende binnen 5*

*dagen na deze kennisgeving het grondgebied te verlaten, doch hij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 3 maanden -was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.(...)”*

Op 9 september 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

*“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van / de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid genomen op datum van 18.08.2010*

*wordt aan (C. A. M.) (...)*

*het bevel gegeven om uiterlijk op 8 oktober 2010 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)*

*• Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen op datum van 27.06.2006 hem ter kennis gegeven op 28.06.2006*

*Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.04.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)”*

## **2. Over de rechtspleging**

Verzoeker vraagt *“de kosten ten laste te leggen van de tegenpartij.”*

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van verzoeker partij daartoe en zijn vraag om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij worden om die reden verworpen.

## **3. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing**

3.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep, in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang. Zij verduidelijkt dat de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel betreft omdat onder meer op 10 april 2006 al een bevel werd gegeven. Dit bevel is definitief en uitvoerbaar. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Verzoeker heeft geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel dat werd afgegeven op 10 april 2006. Dit bevel is definitief nu uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit bevel heeft aangevochten. Dit bevel kan nog steeds uitgevoerd worden door de verwerende partij. Verzoeker zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319; RvS 19 april 2007, nr. 170 162; RvS 7 februari 2008, nr. 2100 (c)).

Ter terechtzitting gewezen op het herhaald karakter van het bevel en de gevolgen op de ontvankelijkheid van de vordering hiertegen gericht, stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

#### 4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het "beginsel van behoorlijk bestuur."

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

*"DOORDAT de tegenpartij stelt als enige reden om de regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren dat:*

*"betrokkene beroept zich op het criterium 2.8.B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract d.d. 25.09.09 bij de werkgever Libel Continental BVBA voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens die contract 1358, 78 euro bruto per maand. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387, 49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 42 jaar oud; 09.12.1968) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8.B van de instructie van 19.07.2009."*

*TERWIJL de instructie de dato 19 juli 2009, die de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid blijft toepassen binnen zijn discretionnaire bevoegdheid, als criteria onder de punt 2.8.B stelt om in aanmerking te komen voor een regularisatie van zijn verblijf dat:*

*"de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon"*

*Dat op de website van de Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociale Overleg<sup>1</sup> te lezen staat dat:*

*"In België bestaat er geen door de wet vastgelegd minimumloon.*

*De geldende minimumlonen worden bij ons, zoals in sommige andere landen, traditioneel vastgelegd in collectieve arbeidsovereenkomsten (CAO's) van de Nationale Arbeidsraad (NAR) op de paritaire comités. (...)*

*De Nationale Arbeidsraad heeft enkele CAO's gesloten die over het minimuminkomen gaan.*

*Op de website van de NAR zijn de teksten van al deze CAO's en enige commentaar bij deze CAO's te vinden.*

*De belangrijkste CAO's uit deze reeks zijn de CAO 43, zoals aangepast door latere CAO's, en de CAO 50. CAO 43 legt het gewaarborgd minimum maandinkomen vast voor 3 categorieën van voltijdse werknemers :*

*1.387,49 € voor werknemers van 21 jaar;*

*1.424,31 € voor werknemers die tenminste 21,5 jaar oud zijn (met 6 maanden anciënniteit);*

*1.440,67 € voor werknemers die tenminste 22 jaar oud zijn (met 12 maanden anciënniteit)."*

*Daar door te verwijzen aan de collectieve arbeidsovereenkomst (CAO) n° 43 van 2 mei 1988 –die het wettelijk minimum maandinkomen vastlegt voor 3 categorieën van voltijdse werknemers- voegt tegenpartij een criteria toe aan wat door de instructie bepaald werd daar het instructie alleen sprak over "minimumloon" zonder verder te verwijzen naar het minimumloon zoals voorziet in CAO n°43 met betrekking tot voltijdse werknemers;*

*Dat, in casu, heeft men te maken met een arbeidsovereenkomst die een arbeidstijdregeling bedraagt van 30 uur per week; Dat Libel Contental BVBA een onderneming actief in de sector van schoonmaak is en die ressorteert onder de Paritair comité voor de schoonmaak; dat die Paritair comité in zijn collectieve arbeidsovereenkomst van 11 juni 2009 met betrekking tot "Arbeidsduur, overuren en arbeidsorganisatie" in zijn artikel 2 betreffende arbeidsduur stelt dat:*

*"Art. 2. - De maximumgrens van de wekelijkse arbeidsduur (artikel 19 van de arbeidswet van 16 maart 1971, gewijzigd door de wet van 20 juli 1978), is 37\_ uren per week, zonder rekening te houden met de dagen extra verlof die worden toegekend"*

*Dat het door verzoeker neergelegd arbeidsovereenkomst een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid is;*

*Dat enerzijds staat te lezen in de Commentaar tot artikel 1 van CAO n°43 dat:*

*"(...) Voor de werknemers, gebonden door een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid, geldt de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 35 van 27 februari 1981 betreffende sommige bepalingen van het arbeidsrecht ten aanzien van de deeltijdse arbeid"*

*Dat, anderzijds, op de website van het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting (opgericht door de Federale Staat, de gewesten en de gemeenschappen) staat te lezen dat:*

*"Het gewaarborgd gemiddeld minimummaandinkomen (GGMMI) – zoals dat officieel heet – is het minimumloon uit arbeid dat de werkgever in de privé-sector, sinds 1975, voor een gemiddelde maand aan een voltijdse werknemer die 21 jaar of ouder is moet garanderen. Minder dan het minimumloon betalen mag niet.*

*Dit nationaal minimumloon wordt in België niet door de wet vastgelegd maar wordt sinds 1975 bepaald tijdens onderhandelingen tussen de sociale partners. Het geldt voor alle werkgevers en alle werknemers uit de privésector. Per bedrijfstak kunnen vakbonden en werkgevers bovendien overeenkomen om hogere minimumlonen vast te leggen.*

*Voor deeltijds werk geldt het minimumloon ook, maar wel in verhouding tot het aantal gewerkte uren (bijv.: wie 20 uren werkt in een bedrijf waar 38 uren als voltijds geldt, heeft recht op minimaal 20/38sten van het minimumloon ")<sup>2</sup>.*

*Dat het door verzoeker neergelegd arbeidsovereenkomst voorzag in een loon van 1358, 78*

*Dat om te bepalen of het minimumloon wel gerespecteerd werd door de werkgever dient men na te gaan of het loon dat het arbeidsovereenkomst bedraagt equivalent is tot 30/37sten van het minimumloon (zijnde 1387, 49€) dus 1125€;*

*Dat die wel het geval is sinds het loon van verzoeker volgens het arbeidsovereenkomst 1358,*

*Dat, in conclusie:*

*\* door naar de collectieve arbeidsovereenkomst (CAO) n° 43 van 2 mei 1988 te verwijzen – die het wettelijkminimum maandinkomen vastlegt voor 3 categorieën van voltijdse werknemers- voegt tegenpartij een criteria toe aan wat door de instructie bepaald werd daar het instructie alleen sprak over "minimumloon" zonder verder te verwijzen naar het minimumloon zoals voorziet in CAO n°43 met betrekking tot voltijdse werknemers;*

*\* dat als er inderdaad sprake is van die CAO in de vademecum ("Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009") dient er vastgesteld te zijn dat tegenpartij naar de vademecum niet uitdrukkelijk verwijst; dat (zou de bedoeling te zijn geweest naar de vademecum impliciet te verwijzen) men dient vast te stellen dat de motivering van de beslissing onvoldoende is omdat het verzoeker niet in staat stelt om de beslissing goed te begrijpen;*

*Dat Uw Raad al gesteld heeft (RW n° nr. 15.867 van 15 september 2008), met betrekking tot de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 2 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat het:*

*"tot doel heeft de bestuurde, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig nationaal identiteitsstuk of een paspoort voorzien van een geldig visum. "*

*Dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel maar verwezen wordt naar de instructie de dato 19 juli 2009 en niet naar de vademecum tot verduidelijking van de instructie; dat die beslissing dus niet op een afdoende wijze gemotiveerd werd daar door alleen naar de instructie te verwijzen (die het alleen heeft over "minimumloon") stelt tegenpartij verzoeker niet in staat te begrijpen waarom tegenpartij hei nu over CAO n°43 heeft terwijl die CAO enkel maar van toepassing is op voltijdse werknemers terwijl verzoeker een arbeidsovereenkomst van deeltijdse arbeid neerlegt;*

*Dat tegenpartij de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;*

*\* dat men hoeft zich ook de vraag te stellen of die vademecum waarvan de bedoeling is de instructie te verduidelijken in feite geen criteria toevoegt aan de instructie van 19 juli 2009;*

*\*dat men heeft kunnen bepalen dat het minimumloon wel gerespecteerd werd door de werkgever daar die een loon van 1358, 78€ per maand aan verzoeker bereid was te geven voor 30 uur werk per week terwijl het minimumloon voor 30 uur per week 1125€ bedraagt (zijnde 30/37<sup>ste</sup> van het minimumloon voor voltijds werk, zijnde 1387, 49€); dat de werkgever de wettelijke bepaling dus wel heeft nageleefd;*

*\* dat uiteindelijk dient er ook te worden opgemerkt dat die loon een alleenstaande persoon (wat verzoeker is) wel in staat stelt om een leven conform tot de digniteit te voeren; dat die loon boven de leefloon ligt en dat verzoeker geen aanspraak hoeft te maken tot de OCMW; dat om die reden en gezien het heel goed integratie van verzoeker tot de Belgische samenleving, blijkt die beslissing niet redelijk en proportionneel te zijn;*

*Dat, als gevolg, dient te worden gesteld dat de motivering van de beslissing niet als afdoend kan beschouwd worden; dat de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 werden dus geschonden;*

*Dat de beslissing ook een schending uitmaakt van het beginsel van goed bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel;*

*Dat verzoeker om al de bovenstaande redenen meent dat het door hem aangevoerde middel ernstig is“.*

#### 4.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende het middel:

*“In een enig middel werpt verzoeker een schending op van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van goed bestuur.*

*Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing (deels) weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.*

*De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).*

*Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).*

*Terwijl de motieven van de bestreden beslissing geenszins beperkt zijn tot het ene motief dat verzoeker eruit pikt, doch integendeel door de gemachtigde in de ongegrondheidsbeslissing van 18.08.2010 als volgt werd geoordeeld, hierbij alle elementen die verzoeker heeft aangehaald, in aanmerking nemende: (...)*

*In antwoord op verzoekers concrete kritiek die eerder de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.*

*Verzoeker poogt voor te houden dat door te verwijzen naar de CAO nr. 43, criteria worden toegevoegd aan de instructie, die enkel sprak over 'het minimumloon'. Verzoeker kan hierbij niet gevolgd worden.*

*De verwerende partij laat gelden dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid op 19.07.2009 in een instructie, waarvan de details verder worden uitgewerkt in een vademecum, een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) opsomt*

*Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties (inbegrepen uiteraard de details uitgewerkt in het vademecum) verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de*

*Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag ook zelf beroepen op deze instructies, en meer bepaald op criterium 2.8B, om geregulariseerd te worden.*

*Verzoeker kan toch niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in dit criterium niet mag worden toegepast, om reden dat in de instructie zelf enkel sprake is van 'het minimumloon', en verwijzing naar de CAO niet in de instructie zelf voorkomt.*

*Verzoekers beschouwingen zijn al te gek voor woorden. Verzoeker verliest uit het oog dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze*

vermag te beslissen de door vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere -woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

In het kader van deze ruime beoordelingsbevoegdheid is de instructie opgesteld, en werden de verdere details uitgewerkt in het vademecum, getiteld 'Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet'.

Door de gemachtigde wordt in het kader van deze ruime appreciatiebevoegdheid in het vademecum terecht verduidelijkt wat begrepen wordt onder minimumloon, waaraan de arbeidsovereenkomst moet voldoen opdat deze aanleiding kan geven tot een regularisatie van het verblijf van de betrokken vreemdeling.

In het vademecum wordt uitdrukkelijk gesteld dat "Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door

Terwijl art. 1 van voormelde CAO nr. 43 het volgende stipuleert:

"Onderhavige overeenkomst is van toepassing op de werknemers van 21 jaar of ouder die normale voltijdse arbeidsprestaties verrichten krachtens een arbeidsovereenkomst alsmede op hun werkgevers". Verzoekers beschouwingen als zou het minimumloon in verhouding tot het aantal gewerkte uren moeten worden berekend, kunnen dan ook niet worden aangenomen. Vermits de CAO nr. 43 waarnaar verwezen wordt in het vademecum enkel van toepassing is op voltijdse prestaties, kan verzoeker bezwaarlijk het tegendeel voorhouden.

Het loutere gegeven dat het minimummaandinkomen van een deeltijdse werknemer naar rato van zijn arbeidsduur proportioneel wordt berekend op het gemiddeld minimummaandinkomen van de voltijdse werknemer, maakt uiteraard niet dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009 kan volstaan met een lager inkomen dat het minimumloon gespeculeerd met de CAO nr. 43.

Voor deeltijds arbeid is er trouwens een specifieke CAO nr. 35 van 27.02.1981 (zie de commentaar bij art. 1 van de CAO nr. 43), doch deze wordt ontegensprekelijk niet bedoeld in de instructie noch het vademecum van de Staatssecretaris.

Verzoekers redenering zou overigens inhouden dat elkeen die een arbeidscontract kan voorleggen, al ware het maar voor 1 uur per maand, voldoet aan de voorwaarde van een arbeidscontract zoals bedoeld in de instructie, hetgeen duidelijk niet de bedoeling van de Staatssecretaris is geweest.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld dat het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract niet kan weerhouden worden, nu niet is voldaan aan alle voorwaarden van het criterium 2.8B.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden. Overigens dient te worden beklemtoond dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidtoezicht van de bestreden beslissing kan uitoefenen. De Raad is niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid.

Verzoekers beschouwingen, die er kennelijk op gericht zijn de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ertoe te brengen een feitelijke herbeoordeling van zijn dossier te maken en te besluiten dat zijn bruto maandloon wel dient te volstaan, kunnen niet worden aangenomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St. nr. 101.624 van 7 december 2001).

Aangezien verzoeker een feitelijke herbeoordeling beoogt, kan zijn middel niet worden aangenomen. Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat de instructie van de minister noch het vademecum een bron van recht uitmaken, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 §2 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, uitspraak doet, bij wijze van arresten als annulatie-rechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Er is geen sprake van een schending van het door verzoeker aangehaalde zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (R.v.V. nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat moet worden nagegaan of de bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden en dat de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen moet voorbereiden en uitvoeren (J. DE STAERCCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst*, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr.21).

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd om te voldoen aan de formele motiveringsplicht waarvan verzoeker de schending inroept.

Geenszins kan verzoeker gevolgd worden waar deze poogt voor te houden dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zouden zijn omdat in de beslissing niet uitdrukkelijk naar het vademecum zou verwezen zijn. Er kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft aangegeven om welke reden in het kader van de discretionaire appreciatiebevoegdheid niet is voldaan aan alle voorwaarden opdat verzoeker zou kunnen worden geregulariseerd op basis van het criterium 2.8B, met daarbij een expliciete vernoeming van de (volledige naam van de) CAO nr. 43 en motivering dat het loon van verzoeker lager is dan het vereiste minimumloon zoals verder bepaald in de CAO.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

4.3. In de mate dat verzoeker zonder enige precisering de schending aanvoert van "het beginsel van behoorlijk bestuur" merkt de Raad op, met verwijzing naar hetgeen verder wordt uiteengezet, dat een dergelijke algemene verwijzing niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels uit, die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" als geschonden wordt aangevoerd is onontvankelijk.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoeker de inhoud van de eerste bestreden beslissing bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of



consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat verzoeker, die zich beriep op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie, een arbeidscontract voorlegde dat voorzag in een uit te betalen loon dat lager is dan het equivalent van het wettelijk bepaalde minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, hetzij het bedrag van 1387,49 euro per maand voor een persoon ouder dan 21 jaar.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de eerste bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat hij, bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep, zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing meldt dat verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie waarop verzoeker zich beriep.

Dit criterium voorziet:

*“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.*

*Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.*

*Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.*

*Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:*

*(...)*

*B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.*

*Hiertoe :*

*Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.*

*Of*

*Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.*

*Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.*

*Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:*

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*
- Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.*

*In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.*

*De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.*

*De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.*

*Wanneer dit het geval is,*

- kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.*
- of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."*

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie, waarnaar verzoeker ook verwijst in het verzoekschrift, dat:

*"3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten ):*

- Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.*
- Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."*

In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, geoordeeld dat om een aanvraag om machtiging tot verblijf toe te kennen, het maandelijks in totaliteit te verdienen bedrag dat wordt uitgekeerd door de werkgever (of werkgevers tezamen) aan de aanvrager die zich beroept op het criterium 2.8.B in haar totaliteit niet lager mag zijn dan het equivalent van het wettelijke minimumloon dat voormelde CAO voorziet, ongeacht of verzoeker deeltijds werkt of voltijds. Uit de bewoordingen van de instructie en het vademecum kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij er zich toe verbindt voormelde CAO zonder meer in zijn geheel toe te passen. Uit de bewoording "equivalent aan", volgens het woordenboek van Van Dale "iets dat dezelfde waarde heeft als iets anders" hetzij "gelijkwaardig aan", blijkt enkel dat het minimumloon in de zin van de totale bezoldiging per maand niet lager mag zijn dan het equivalent van het minimumloon voorzien in voormelde CAO, in casu niet lager dan het bedrag van 1387,49 euro per maand. Deze redenering vindt steun doordat in het vademecum wordt uiteengezet dat "Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten" terwijl voormelde CAO enkel zijn toepassing vindt bij voltijds tewerkgestelde werknemers.

Voorts kan verzoeker niet ontkennen dat hij zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van het criterium 2.8.B zoals bepaalt in de instructies van 19 juli 2009. Onder het kopje "stukken neergelegd door Meester Lurquin" meldt hij immers: "artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 punt 2.8.B van de instructie de dato 18 juli 2009."

Verder blijkt uit het administratief dossier dat hij een arbeidscontract toevoegde waarin een deeltijds werk wordt voorzien van 30 uren per week met een brutoloon van 1358,72 euro per maand. Zoals de

bestreden beslissing stelt is dit bedrag lager dan het wettelijk bepaalde minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, met name 1387,49 euro per maand voor een persoon ouder dan 21 jaar (wat verzoeker is). De bestreden beslissing steunt zich op een correcte feitenvinding. Het gegeven dat de verwerende partij zich beroept op de CAO nr. 43 om het begrip "minimumloon", in de zin van de totale bezoldiging per maand, in te vullen is niet kennelijk onredelijk nu zoals verzoeker in zijn verzoekschrift stelt deze CAO het gewaarborgd minimumloon vastlegt voor 3 categorieën van voltijdse werknemers waarbij de verwerende partij de laagst betaalde categorie in aanmerking neemt en anderzijds het de aanvrager toegelaten is verschillende deeltijdse contracten voor te leggen.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de verwerende partij een voorwaarde aan de vernietigde instructie toevoegt door het minimumloon voorzien in CAO nr. 43 als uitgangspunt te nemen merkt de Raad op dat deze stelling berust op een verkeerde lezing van de instructie met haar vademecum en dat het de verwerende partij in haar ruime discretionaire bevoegdheid toekomt te bepalen welke invulling zij geeft aan de minimum te voorziene totale bezoldiging per maand die een aanvrager zal dienen te ontvangen om zich te beroepen op het criterium 2.8.B. en dat het niet aan de Raad toekomt zich in de plaats te stellen. De verwerende partij put deze ruime discretionaire bevoegdheid uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker met zijn loon in staat is "*een leven conform de digniteit te voeren*" en dat het loon boven het leefloon zou liggen en verzoeker geen aanspraak hoeft te maken "*tot het OCMW*" doet hieraan geen afbreuk, net zomin als zijn goede integratie. Voorts kan verzoeker niet op dienstige wijze de schending van de instructie op zich aanvoeren. De Raad herhaalt dat het de verwerende partij in het kader van haar discretionaire bevoegdheid die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vrij staat objectieve criteria te bepalen op basis waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. De redenering dat bij een deeltijdse job het voorziene minimumloon in de CAO nr. 43 moet herberekend worden in verhouding met het aantal uren dat gewerkt wordt, kan niet gevolgd worden. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat deze herberekening had moeten toegepast worden en hij verwijst naar de Commentaar bij artikel 1 van CAO nr. 43 en naar de website van het Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting herhaalt de Raad dat uit de instructie en het vademecum niet kan afgeleid worden dat de verwerende partij zich verbindt voormelde CAO zonder meer toe te passen, doch enkel gebruik maakt van de hoegrootheid van een loon voorzien in deze CAO als begrenzing van de totale maandelijks bezoldiging die een aanvrager dient te verdienen om in toepassing van het criterium 2.8.B. tot verblijf gemachtigd te worden.

In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt in de motivering niet te verwijzen naar het vademecum betreffende de verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie toont hij geen belang bij zijn grief nu uit het verzoekschrift blijkt dat hij verwijst naar het vademecum en dit kent. Verzoeker weet welk vademecum van toepassing is en wat de inhoud ervan is. Het normdoel van de formele motiveringsplicht, die verzoeker in deze grief aanvoert, is bereikt.

Bovendien houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die niet correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,). Deze vaststelling volstaat om de beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het

middel, dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

#### 5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN